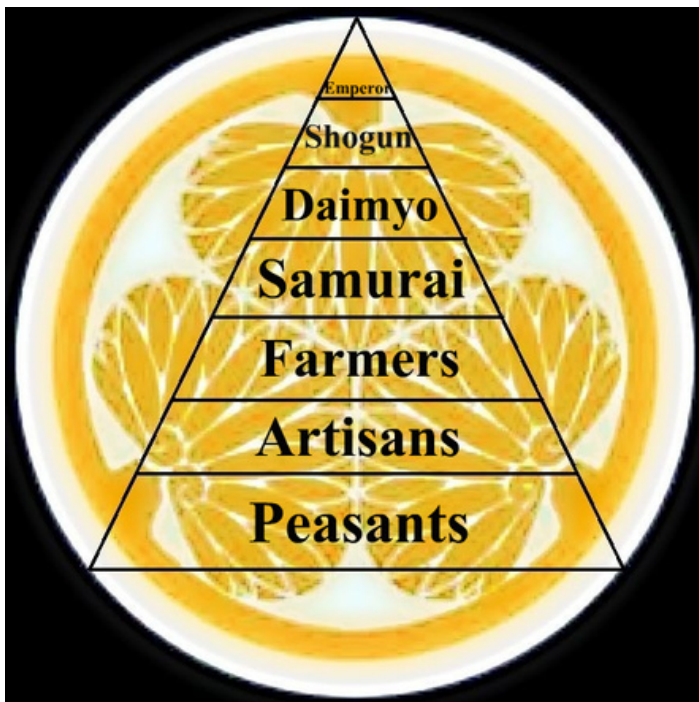

До Токио и назад: пътеписи от Страната на изгряващото слънце, октомври 2014 г.

Част IV.

*За да разберем японците, трябва да сме запознати с историята им.
Йерархично-пирамидален модел на обществото във феодална Япония.
Корпоративно-пирамидален модел в капиталистическа Япония. Рескрипт
за образованието на император Мейджи от 1890 г. Доводи и
доказателства за това, че асцендентът на страната е Дева.
Астрологична карта на държавата Япония.*

Япония има доста дълга история. Първите останали писмени исторически свидетелства за тази страна идват до нас от Китай и датират от I век от новата ера. Императорското семейство се появява около 700 година, тоест горедолу по същото време, когато е основана и Първата българска държава. Но между нашето централизирано държавно устройство и раздробената японска форма на управление са налице съществени различия. В продължение на доста векове японската императорска фамилия се е ползвала с голямо привидно уважение и е имала внушителен формален престиж, но не е могла да упражнява почти никаква реална, политическа власт.

Фиг. 11 Йерархично-пирамидален модел на династията Токугава ²⁴.

„Японска държава“ в онези времена в тесния смисъл на думата изобщо не е имало, понеже японската територия е била раздробена на около 200 отделни феодални имения. Всяко едно от тях си е имало свой господар (даймьо), който е разполагал със собствена армия (самураи). За първи път японският шогун Токугава Иеясу (1542 - 1616) дава земя на своите поддръжници и ги консолидира в нещо като феодална държава с център гр. Едо (днешен Токио). Това става едва в началото на XVII век. След това настъпва така нареченият “Токугава период” (или “Едо период”), който продължава почти два века и половина. Той се отличава със сравнителна стабилност и просперитет. В същото време, през всички тези векове, Япония е била практически напълно откъсната от външния свят.

Обществото в средновековна Япония е било ясно разделено на най-различни касти и подкасти, като всеки е знаел точното място, което заема в йерархичната стълбица. Прескачания от едно ниво в друго са били практически невъзможни. Всеки е знаел своето „място под слънцето“ и още при раждането му животът му е бил в голяма степен предопределен. Тази пирамидална система е обозначена на фиг.11.

На върха на пирамидата бил поставен императорът, но той имал през този период чисто символични и представителни функции. Формално на второто стъпало на стълбицата след императора се намирал шогунът. Той бил върховен главнокомандващ на въоръжените сили. В неговите ръце била съсредоточена цялата реална власт. Императорът на практика бил нещо като затворник в златна клетка под надзора на шогуна. На пряко подчинение на шогуна се намирали около 200-250 даймьо (нещо като средновековни феодални - земевладелци). Всеки даймьо имал на разположение своя собствена армия, съставена от самураи (войници). Те заемали сравнително високо стъпало в социалната стълбица, понеже осигурявали обществен ред, порядъка и сигурността във феодалните образования.

След тях се нареждали фермерите. Те също били сравнително уважавани, понеже отглеждали сами своята храна и плащали данъци. На следващото, по-ниско стъпало се намирали занаятчиите. На тях се гледало с по-лошо око и не им било разрешавано да движат из кръговете на по-висшето общество. Дори и на най-заможните занаятчии не се давала възможност да се издигат в обществото. В това отношение между японското и средновековните европейски общества има голяма разлика. Вероятно лошото отношение към занаятчиите е свързано с желанието на шогуна да запази съществуващия феодален ред. Те били разглеждани като заплаха, понеже били нещо като предвестници на бъдещия капиталистически обществен ред. А на никой в средновековното японско общество не му и хрумвало да променя съществуващия феодален ред. В основата на обществената пирамида били разположени крепостните селяни.

За да може да държи в по-голямо подчинение своите васали-даймьо, шогунът Токугава Иеясу въвел интересна система за доброволно заточение. Според нея 4 или 5 месеца в годината даймьо се задължавали да прекарват в гр. Едо, а през останалото време им се разрешавало да се завръщат по именията си. Като се има предвид, че през онези времена пътуванията из страната са отнемали значително време, може да се изчисли, че на феодалните лордове не им е била давана възможността да се застояват повече от няколко месеца в родните си земи. По този начин шогунът хем ги държал под око, хем предотвратявал всякакви опити за въстания и метежи от тяхна страна. Когато даймьо напуснал гр. Едо, неговото семейството оставало там като гаранция за доброто му поведение.

Тази система, въведена за първи път през периода Токугава, способствала значително за укрепването на държавността и съсредоточила в ръцете на шогун много по-голяма власт, отколкото било възможно преди това. Също така, за да съкрати процедурата по елиминирането на някой размирен даймьо и за да не му се налага да се разкарва до неговата провинция, шогунът просто му изпращал специално писмо, в което му заповядвал да се самоубие. Виновникът при получаването на писмото бил длъжен незабавно да си направи ритуално самоубийство, наречено *сепуку*. Често след това следвало унищожение и на жена му, децата му, роднините му и всички останали, които били свързани по някакъв начин с него. Така „виновникът“ служел за назидание на останалите, пък и шогунът можел да конфискува земите и собствеността му, като по този начин укрепвал държавата и разрешавал финансовите си проблеми.

В онези времена всеки един човек, разположен на по-горно стъпало на йерархичната стълба, можел да се разпорежда с живота на всеки един, който се намирал под него. Така че да се убие един човек (пък било той дори и даймьо или член на неговото семейство) не представлявало особен проблем за шогун. По същия начин даймьо е можел да убие някой от своите васали, а те пък на свой ред можели да убиват фермерите, занаятчиите или крепостните селяни. Това се приемало философски със спокойствие и примирение. Тази нагласа е съществувала прекалено дълго в японското общество и не е напълно изкоренена дори до днес. В наши дни тя съществува в модифициран вид, който се нарича *корпоративно-пирамиден модел*. При него е налице съвсем ясно разграничение между хората по власт, пари и място в обществото. Дори и до ден днешен непрекословното подчинение и сервилността в японското общество далеч превишават общоприетите на запад норми за любезност и учтивост. Корените на това поставяне в нещо като робска зависимост на един член на обществото от друг трябва да се търсят в историческото минало на тази страна. Иначе това, което се случва днес в Япония, не може да бъде разбрано.

Фиг. 12 Токио по време на император Мейдзи. Непредубеденият наблюдател веднага ще забележи, че японското общество по това време се е старало да копира поне чисто външно всичко, свързано с английската политическа и обществена система.

От всичко казано дотук, запознатият с астрологията читател не може веднага да не направи предположението, че на асцендента на съвременната държава Япония се намира астрологичният знак Дева. Именно този знак се отличава с голяма раздробеност и силно разделение, трудна консолидация в едно цяло, отдаване на голямо значение на външната форма, за сметка на дълбокото вътрешно съдържание и т.н. Всъщност, както ще видим по-нататък в тези пътеписи, това предположение се оказва вярно.

За първи път Япония започва постепенно да се отваря към западните ценности и към западния начин на живот, когато на власт идва император Мейджи. Той се ражда на 3 ноември 1852 г. Само осем месеца преди това военачалникът Матю Пери доплувал от САЩ до Токио с черната си ескадра. Военното превъзходство на американците в техническо отношение било очевидно. Тогава те поставили ултиматум на японците. Или Япония ще се отвори доброволно за търговия със САЩ, или това ще бъде направено със сила. С други думи, бъдещият император се ражда в преломно време.

Всъщност при появяването му на бял свят на него първоначално не му било отредено да царува. Неговият баща действително е бил император Комей, но негова майка е била така наречената „дама в очакване“ Накаяма Йошико. В онези времена императорите имали десетки подобни дами в очакване. Те били нещо като наложници, но техният статут бил по-висок от този на обикновените куртизанки. Първо, тези жени произхождали от заможни семейства и второ, те живеели постоянно в императорския двор. Но на тях и на техните деца не им е бил даван императорски статут. Затова при раждането си бъдещият Мейджи бил наречен просто „принц“, но нямал правото един ден да носи императорска титла. Обаче през юли 1860 г. звездата на късмета го огрява. Главната съпруга на императора го осиновява, чрез което действие тя го узаконява и детето получава едновременно титлите „принц на короната“ (*котайши*) и „принц на империята“ (*шин-но*). Втората титла е доста важна, понеже тя означава, че той може да стане бъдещ император.

Император Комей е бил твърдо против отварянето на границите на Япония. Дори издал специален декрет, според който „варварите“ трябвало да бъдат екстрадирани от страната. Но на американците, както винаги, случайно или не, им провървяло. През януари 1867 г. той съвсем внезапно умира едва 36-годишен. Младият Мейджи става император едва няколко дни след като навършва 15-годишна възраст. Управлява Япония от 1867 г. до 1912 г.

Фиг. 13
Парламентът
и кабинетът
на
министрите
по времето на
император
Мейджи.

Преходът от шогунат към империя не се извършва плавно. Последният, петнадесети поред шогун от династията Токугава абдикира, но избягва с някои свои последователи на остров Хокайдо и създава там сепаратистка държава. Две години по-късно обаче те са напълно разбити, с което династията Мейджи утвърждава своята върховна власт. Естествено не можем да не си зададем въпроса как е станало възможно едно 15-годишно момче да отхвърли многовековното господство на шогуната и да възвърне властта в ръцете на императора по толкова убедителен начин? Явно, това не е станало без политическата, финансовата и идеологическата подкрепа на западните страни, най-вече на САЩ и Великобритания. А самият Мейджи е бил старателно подготвян и възпитаван в духа на западните ценности още от малък.

Целите на реставрацията са ясни. Дошлата на власт нова (капиталистическа) олигархия премахва феодализма, отваря страната към западния свят и въвежда пазарна икономика. Образува се нещо като конституционна монархия. Императорът става духовен водач на нацията, а управлението на страната е предадено в ръцете на министри, които управляват от негово име. В този смисъл, японската империя започва да копира в много отношения опита на английската империя. Ако разглеждате фотографии, останали от този период, дори и чисто външно в обредите, приемите и официалните аудиенции ще намерите много прилики. Страната бързо се индустриализира и нейната военна мощ расте с ускорени темпове. Постепенно английската империя и САЩ намират в лицето на новоотворилата се към света Япония близък съюзник, чрез когото да осъществят своята политика на азиатския континент.

Фиг. 14 Индустриализация по времето на император Мейджи. Строежи на нови фабрики и заводи.

От американската конституция японците заимстват разделението на изпълнителната, съдебната и законодателната власт. Чиновниците започват да се избират на 4 години. В столицата се създават старши служби (т.е. министерства), а в регионите – младши служби (т.е. местна власт). През 1868 г. се извършва конфискация на всички земи Токугава и те стават собственост на императора. С други думи всички несметни богатства и поземлени владения на богатите се конфискуват и се предават в ръцете на ... богатите. Старите феодали (даймьо) отстъпват място на новата, капиталистическа олигархия. Макар фиктивно да се провъзгласява равенство и премахване на кастите, от гледна точка на народа едва ли нещо съществено се променя. Преди те са били експлоатирани от собствените си японски феодали, а сега започват да бъдат експлоатирани от новоизпечените капиталисти. Лъвският пай от всички печалби отива за близкия кръг около императорското семейство или се изнася към САЩ и Англия.

Предшните около 300 владения на даймьо са превърнати в префектури, които по-късно все повече се окрупняват и в наши дни те са само 75. Част от земята започва да се дава като частна собственост, а тези, които я притежават, се превръщат в данъкоплатци. Започват да се строят железници, прокарват се телефонни линии, строят се пътища. Общата дължина на железопътните линии в Япония през 1872 г. е била едва 29 км., докато през 1904 г. е тя вече е била 7600 км. За сравнение тук можем да кажем, че още в началото на миналия век, Япония, независимо, че е само три пъти по-голяма от България като територия, вече е имала 10 пъти по-голяма дължина на железопътните си линии от нас. За същия период от време броят на японските кораби нараства от 26 на 797. Населението от селата масово започва да се заселва в градските индустриални зони. Старите дървени сгради отстъпват място на новите каменни и тухлени постройки. Изобщо вложенията, които са били направени в Япония, са били значителни.

Извършва се и военна реформа. Постепенно кастата на самураите бива премахната. Въвежда се задължително служене в армията на всеки младеж, навършил 21 години. Мъжете е трябвало да отслужат първо 4 години в армията, а след това 3 години в запаса. По този начин армията силно укрепва, а самураите престават да бъдат единствените, които могат да носят оръжие, и така техните специални функции заглъхват. Всъщност, една голяма част от тях бива унищожена по елегантен начин. За тях се устройва войната в Корея, където им се предоставя възможността да загинат геройски, вместо да се окажат ненужна прослойка в обществото. С други думи, много от тях са били изпратени на сигурна смърт.

Фотография 11. Музеят-съкровищница на император Мейджи в Токио.

В системата на образованието настъпва колосална реформа. Тук трябва да се отдели особено внимание на Императорския рескрипт за образованието. „Рескрипт“ означава нещо като декрет, официален отговор на монарха и директива за действие, базирано на запитване към него от неговите поданици. Аз имах щастието лично да видя оригинала на въпросния документ. В наши дни той се съхранява в музея-съкровищница, построен специално да съхранява артефакти, останали от династията Мейджи (виж фотография 11). Този документ има особена стойност, тъй като в него кратко и ясно са записани основните постулати, върху които се крепи Японската империя и образованието на нейните поданици.

Фотография 12. Паркът Йойоги в Токио.

Самият музей е разположен в парка Йойоги, в близост до светилището Мейджи, където се съхранява прахът на императора и императрицата. Паркът Йойоги се намира в самото сърце на Токио (виж фотография 13). Интересно е да се отбележи, че въпреки колосалната цена на земята в този район, японците са отделили 700,000 кв.м., превърнали са ги в парк и са засадили в него общо 120,000 дървета от 365 различни вида ²⁵. Този парк в момента е нещо като по-малък вариант на прословутия централен парк, разположен в сърцето на Манхатън. Японците обичат да се разхождат там или да излизат на пикник сред неговите зелените площи, тъй като подобни големи озеленени участъци са, общо взето, голям лукс в Токио.

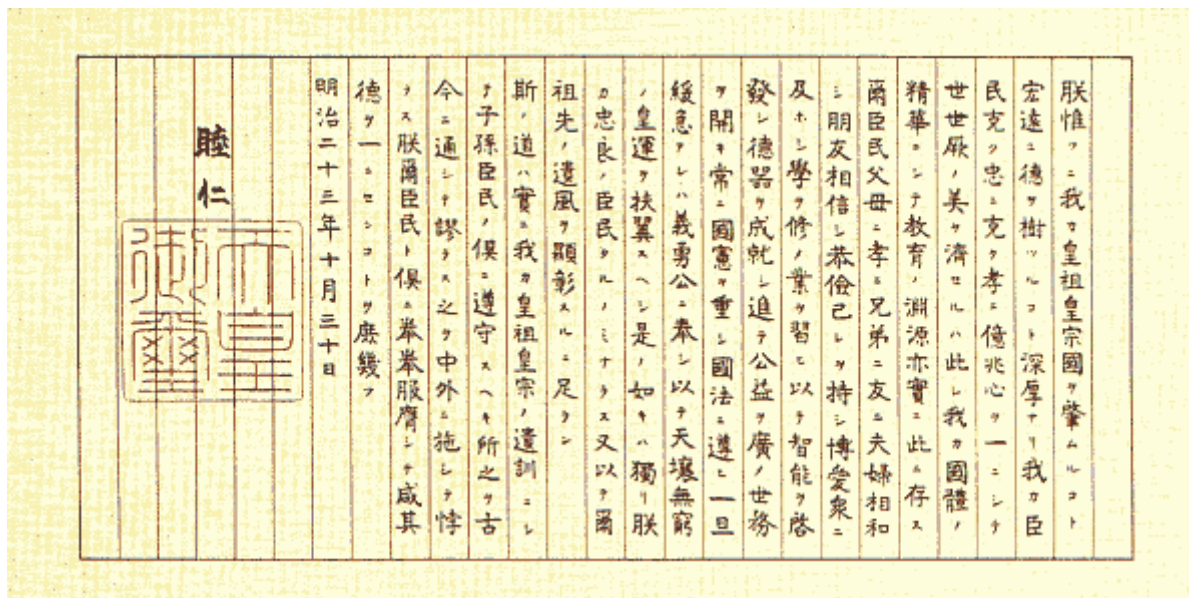

Фотография 13. Паркът Йойоги в Токио, поглед отвисоко. Светилището на императора Мейджи се намира в средата на парка.

Императорският рескрипт за образованието е бил подписан от императора Мейджи на 30 октомври 1890 г. и съдържа основните ръководни принципи на цялата система на японското образование. Не бива да забравяме, че преди реставрацията на Мейджи по-голямата част от населението е била неграмотна. Повечето хора са били фермери или крепостни селяни, които от сутрин до вечер са работели по оризовите полета. Въпросният рескрипт е бил нещо като директива за действие на цялата нация. Той се е четял на глас по време на важни училищни мероприятия, а от учениците се е изисквало да научат текста наизуст. Документирани са случаи, когато при пожари в училищата училищни служители са рискували живота си, но са изваждали от горящите сгради копието на документа.

В рескрипта има 315 йероглифа, които са рядко употребявани, специфични за японската култура и имат много дълбок смисъл. Затова те трудно се превеждат на чужди езици. В интернет има няколко различни преводни версии. Едните от тях се опитват да превеждат текста буквално, други пък го „модернизират“ до неузнаваемост, за да го направят „разбираем“. Аз ще си позволя да дам тук един свободен превод на български, като се постарая в максимална степен да съхраня духа на написаното, доколкото мога. Причината, поради която смятам, че е нецелесъобразно този (практически свещен за Японската империя) текст да се превежда буквално, се корени на първо място в обстоятелството, че е писан преди повече от 125 години. Тогава както езикът, така и светоусещането на японците са били различни. По същия начин един декрет на българския княз Фердинанд, например, се чете трудно от съвременния човек.

А да не говорим, че много млади хора изобщо не биха могли да четат подобни текстове, понеже не знаят как се произнасят старите български букви, които са отпаднали от азбуката ни след правописната реформа от 1945 г. Също така не бива да се забравя, че оригиналните японски йероглифи, използвани в текста през 1890 г., днес са изгубили до голяма степен своето предишно значение и се разбират трудно от модерния човек. Но все пак ще се постарая да превода документа, като за основа използвам версията на английския превод, която ми беше дадена в самия музей.

Фотография 14. Императорският рескрипт за образованието, подписан от император Мейджи на 30 октомври 1890 г.

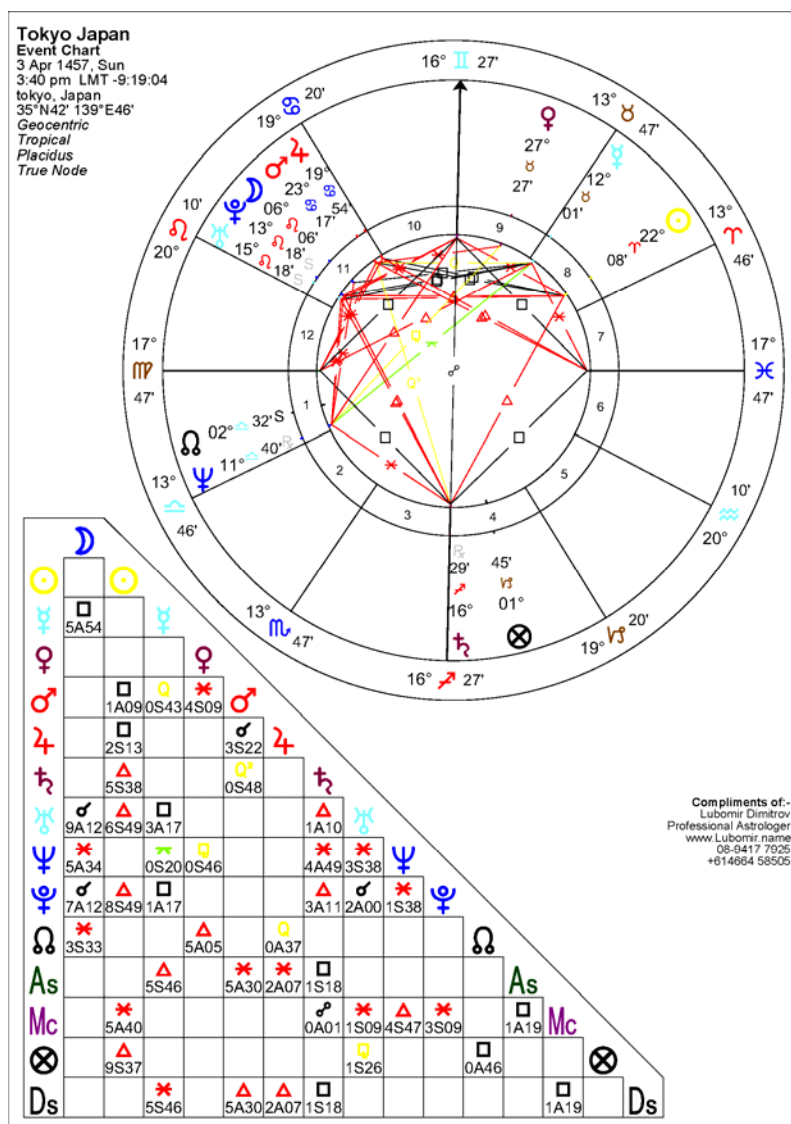
Знайте, наши поданици,

Нашите царски предци са основали нашата империя на широка и вечна основа и здраво и дълбоко са заложили в нея определени добродетели. Нашите поданици винаги са били обединени във вярност, лоялност и синовна благочестивост, което поведение нагледно се проявява от поколение в поколение. Това е славата и величието на основните характеристики, заложен в фундаменталния характер на нашата империя (на Девата) и затова нашето образование е базирано на този източник. Вие, нашите поданици, се отнасяйте синовно към родителите си, обичайте братята и сестрите си, бъдете в хармонични отношения със съпрузите и съпругите си, бъдете верни приятели, бъдете скромни и умерени, проявявайте благосклонност и добронамереност към всички. Бъдете жадни за знания и развивайте изкуството, като по този начин развивате умствените си способности и довеждате до свършенство моралните си сили. Освен това умножавайте обществените блага и се трудете в името на обществените интереси, винаги спазвайте Конституцията и съблюдавайте законите. В случаите на извънредна ситуация смело предоставете себе си на Държавата, като по този начин охранявате и

поддържатے просперитета на Нашия императорски трон, който е връстник на Небето и Земята. Така че вие трябва да бъдете не само добри и верни поданици, но също така и да прославяте най-добрите традиции на своите предци. Този начин на обучение ни е заветан от нашите императорски предци и той трябва да се спазва в еднаква степен както от императорските потомци, така и от поданиците (на нашата империя), независимо на каква възраст са те или в коя част на държавата живеят. Нашето желание е с огромно благоговение да направим тези принципи достойни на всички вас, нашите поданици, така че всички ние да успеем да развием в себе си едни и същи добродетели.

30-ят ден на 10-ят месец от 23-тата година на Мейджи

(Императорски подпис. Императорски печат)

Фиг. 15 Астрологическа карта на държавата Япония.

От първия момент, в който стъпих на летището в Токио, започнах да усещам, че асцендентът на Япония се намира в астрологичния знак Дева, но след като прочетох този свещен за японците документ, всички мои съмнения бяха окончателно разсеяни.

Още преди 125 години императорът говори за добродетели, които са заложили в самата основа на тази империя като скромност, умереност и желание за перфекционизъм. А това са типични характеристики на Девата. Също така се говори за лоялност, вярност, благосклонност и добронамереност, които пък са качества на Лъва. Оказа се, че в картата на Япония три планети се намират в този знак. А също

така е споменато поданиците да се отнасят синовно към родителите си, да се намират в хармонични отношения със съпрузите и съпругите си и да защитават империята в случай на нужда. Това пък са все качества на Рака. Царското съчетание – сливането на планетите Марс и

Юпитер се извършва в картата на Япония в астрологическия знак Рак. Освен това в документа е споменато, че императорският трон е връстник на Небето и Земята, тоест има много дълга история. И действително, в картата на Япония в 4-ти дом (на произхода на страната) откриваме планетата Сатурн, което несъмнено говори за много древна и богата история. И така, императорският рескрипт в една страница фактически нахвърля основните разположения на планетите в астрологическата карта на Япония.

Тази карта се изчислява за 3 април 1457 г. в 15.40 ч. в Токио, Япония²⁶. Изходните данни са взети от сайта astrotheme.com. Самият сайт не уточнява откъде са взети данните и съобщава, че това е астрологическата карта на града Токио, а не на държавата Япония. Според мен обаче тази карта може да се разглежда именно като истинската карта на самата държава Япония. Съображенията ми са следните:

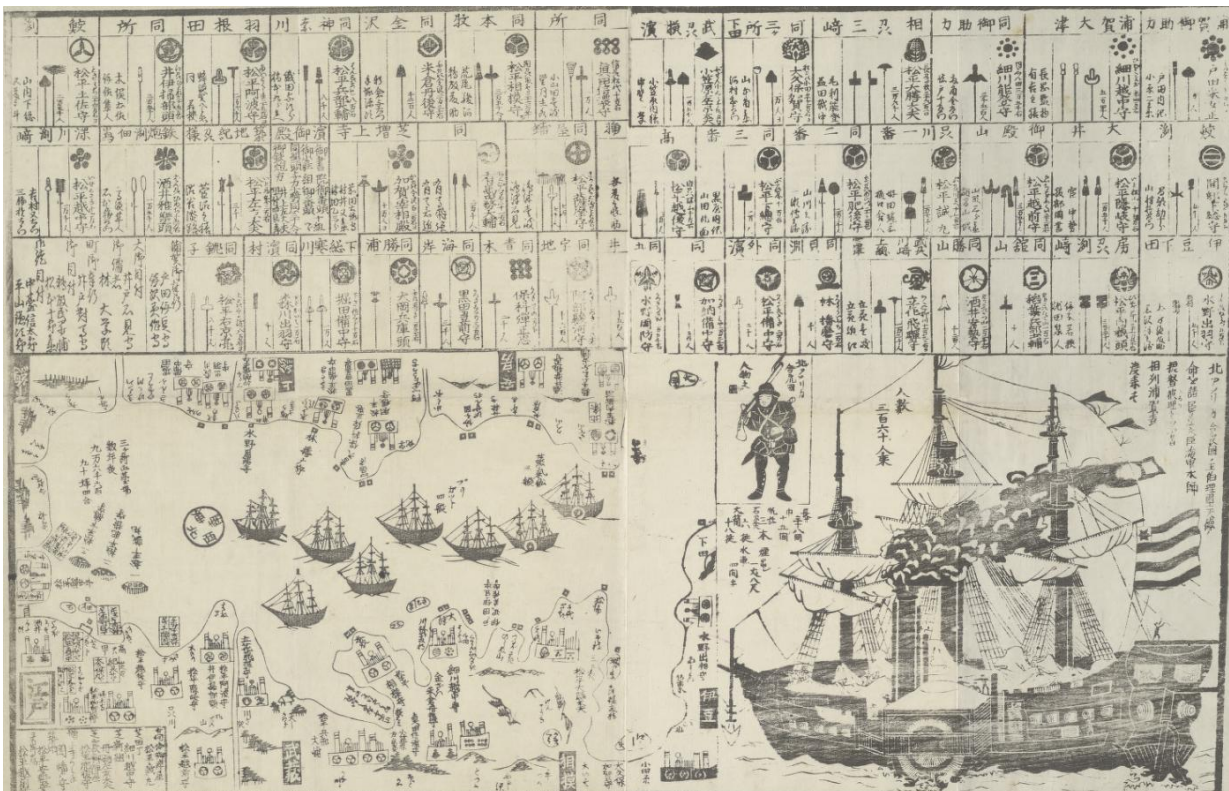
1. Япония има много дълга история и следи от живот на острова могат да се намерят още от 4 или 5 век пр. н. е. Но в онези времена хората, живеещи в тези райони, са били организирани в крайно раздробени отделни племена (типичен признак на Девата).
2. Императорското семейство се появява около 700 година, но не успява да консолидира отделните феодални имения под единно, централно управление. Това положение продължава почти десет века (пак виждаме проявлението на Девата).
3. За първи път шогунът Токугава Иеясу успява да въведе система на някакво що-годе централизирано управление, макар че отделните области дори и тогава за дълго време запазват силната си местна власт и собствените си въоръжени сили (самураи). Тази важна постепенна промяна в държавното устройство се извършва на границата на 16 и 17 век. Тогава започва така нареченият „период Токугава (Едо)“, който се характеризира с това, че полага наченките на централизираната власт в Япония.
4. И тогава става нещо интересно. Шогунатът се премества в Едо и управлява реално оттам, но официално столицата продължава да се намира в Киото. Там е и императорът, който обаче няма почти никаква реална власт в ръцете си. Следователно, според мен наченките на днешната държава Япония трябва да се търсят в момента на основаването на гр. Едо, а не на Киото, понеже именно там се заражда централизираната държавна власт. Тук трябва да подчертаем, че говорим за картата на държавата Япония, а не за нейната етническа карта.
5. Японският самурай, поет и будистки монах Ота Докан полага основите на замъка Едо през 1457 г. Така се поставя началото на изграждането на новия град Едо, който впоследствие се преименува в Токио. След време замъкът Едо се превръща в Императорски дворец. И макар че императорското семейство се премества официално да живее в Токио едва през епохата на Мейджи, основите на японската държавност според мен трябва да се търсят именно в момента, когато са зложени основите на замъка Едо. Всъщност този замък е замислен като крепост за шогуна, а именно шогунът е успял постепенно да консолидира отделните даймьо в нещо като що-годе централизирана държава. Затова съответно се спрях и на въпросната астрологична карта, посочена на фиг. 15, която според моите наблюдения работи чудесно.

В интернет можете да намерите още и следните карти:

- Нагоя, Япония, 1 октомври 1889 г., време неизвестно, гр. Нагоя, Япония
- Нагасаки, Япония, 9 април 1571 г. 11.30 AM, гр. Нагасаки, Япония
- Киото, Япония, 1 април 1889 г., време неизвестно, гр. Киото, Япония

Но тези карти, макар че може и да са полезни за отделните региони, ми се струват до голяма степен неизползваеми по отношение на държавата Япония. Предвид раздробеността на японския архипелаг не бих се учудил, ако всяко едно отделно островче, провинция или град си има своя отделна карта. Но зачатъците на обединената държава се формират именно в Токио.

Обърнете внимание с какви подробности японците рисуват своите карти. Разгледайте например фиг. 16. Това е карта, описваща появянето на американския военачалник Матю Пери на японския бряг през 1854 г. Обърнете внимание с какви подробности са нарисувани войниците, тяхното въоръжение, като точно е отбелязана всяка една стрела и меч, обозначен е начинът, по който са били наредени корабите, точното разположение на всяка една къщичка или колибка по крайбрежието и т.н. Тези карти са дали възможност на японците да укрепят своите съоръжения по бреговата ивица и вече при второто посещение на Пери са били малко по-подготвени. Но така или иначе Девата има един огромен проблем за преодоляване. Той се състои в това, че докато Девата се вглежда в хилядите малки подробности, тя изпуска от вниманието си голямата картина на нещата.

Фиг. 16 Карта от 1854 г., документираща пристигането на морския военкомандващ Матю Пери и неговата „черна флотилия“.

А тя е, че от 1854 г. , та дори и до днес Япония фактически е колония на Съединените Американски Щати. Всичките тези преобразования, реформи, реставрации на монархията и т.н. не са нищо друго, освен установяването на колониална власт. По-нататък през XX век политиката на САЩ продължава с други средства – например чрез използване на ядрено оръжие или чрез фактическа окупация на страната, или (както е днес) чрез икономически шантаж. Но така или иначе крайният резултат е един и същ – от времето на последния шогун, та до днес Япония фактически не е отделна самостоятелна държава, а е колониална територия. Това е истината и за съжаление Девата, забита в хилядите си ежедневни дела и в множеството подробности, като че ли не може или не желае да я види. Но добре е да се знае астрологическата карта на страната, понеже това много ще ни улесни в нашия по-нататъшен анализ. Тук е интересно да се отбележи, че изследвайки как се развиват нещата в исторически план, не може да не ни направи впечатление, че американците като че ли са знаели каква е астрологическата карта на Япония, защото изключително добре са се възползвали от всички слабости на страната .

Например Дева на асцендента почти винаги страда от комплекси за малоценност. Това се корени в самия начин, по който оперира този знак. На Девата Бог е възложил задачата да подобрява и да осъвършенства творението. За да може да прави това, на нея ѝ е дадена способността да забелязва хиляди детайли и да открива и най-малката нередност в тях. От една страна това е добре, с оглед на това, че така творението може да бъде значително подобро. От друга страна, тази огромна взискателност Девата насочва както към обкръжаващия свят, така и към себе си. Поради тази причина Дева на асцендента почти никога не оценява обективно

самата себе си. Тя почти винаги се недооценява, поради изключително завишените изисквания, които има. Именно поради тази причина император Мейджи говори за това, че е нужно да се прославят най-добрите традиции на техните предци. С други думи, на японца му е нужно да получи потупване по гърба и някой да го окуражи, да му даде уверението, че има неща, които в миналото са били направени перфектно. Без подобно насърчаване японецът си мисли, че нищо не е постигнал, тъй като не знае колко високо трябва да е вдигната летвата.

Фотография 15. „Дървото на желанията“ до светилището на императора Мейджи

Отличителна черта на японците е непрекъснато да сравняват себе си с останалия свят и да се мятат от едната крайност в другата. На едната крайност се намира Девата, която смята, че нищо не е свършено както трябва, че всичко може да бъде направено още по-добре, и че има още много други малки детайли за доизкусуряване. От друга страна, веднъж получил похвала, японецът започва да вярва, че той превъзхожда всички останали във всичко. След това много бързо застава в позиция на сила и започва да диктува на останалите какво и как трябва да се направи, и то така, че да се направи перфектно. Това пък се обуславя от многото планети в Лъв в японската астрологична карта.

Може би древните шогунци са знаели за тази особеност на японската психология и именно поради тази причина са държали векове наред страната в пълна изолация от останалия свят. Когато Япония е била затворена за света, населението ѝ е било убедено в силата и правотата на своите традиции, понеже не е имало с кого да се сравнява. След това е станало по-трудно.

При първия досег с американците сравнението първоначално е било в тяхна полза. Разликата в културата, обноските и възпитанието между двата народа е било от небето до земята. Японците са изключително любезен, внимателен, деликатен и учтив народ, за който вежливите обноски и добрите маниери имат огромно значение. Американците в това отношение представляват тяхна пълна противоположност. Неслучайно през 1863 г. император Комей издава декрет с показателното име „за експулсирането на варварите“. За съжаление, въпросните варвари се оказали много по-добре въоръжени, много по-добре обучени във воденето на външна политика и като че ли много по-добре запознати с народопсихологията на японците в сравнение със самите тях. Това предрешило изхода на битката.

Фотография 16. Поставям своя дървен таблет на „Дървото на желанията“.

В японската история е имало периоди, когато почувствали се силни, те не са се колебали да завладеят земите на други народи и да ги поробят. Но интересно е да се отбележи, че това се е случило едва след колонизацията на Япония, когато форсирано е започнала модернизацията на тяхната армия, предимно със западен капитал. Създава се впечатлението, че те са били използвани като мача за достигането на нечии чужди цели. Тогава били завладени части на Китай, Корея и Тайван. През този период японците били уверени, че те са най-перфектната, най-способната, най-работливата, най-добре организираната и най-великата нация. И може би в подобни

твърдения има нещо вярно. Но е било достатъчно да бъдат разгромени и веднага след това са

отивали в другата крайност. Например претърпяването на колосална загуба по време на Втората световна война нанася тежък удар по тяхното национално самочувствие. Няколко поколения японци след това израстват с убеждението, че те не са способни, че нищо не са свършили както трябва, че американците са много по-добри от тях, че има още много да се учат и т.н.

След това започват да набират скорост икономически (а не военно) и вече към края на 80-те и тук постигат забележителни успехи. Тяхната сила в икономическо отношение става съизмерима с тази на САЩ, а дори в някои отношения започва и да ги превъзхожда. И ето отново се надига в тях гордостта, че те са най-способните и можещите. И не е ли удивително, че именно тогава „най-случайно“ се случва икономическият колапс на тяхната борса, който почти напълно съсипва икономиката им за около 15 години. Пък дори и до днес те не са напълно излезли от него. Цяло едно поколение израства в условията на криза, през което време японците са още в по-голяма степен принудени да се американизират. И тъкмо криво-ляво успяват да се измъкнат от дупката и отново започва плахо да се проявява националната им гордост, когато изведнъж като гръм от ясно небе напълно случайно от морето се надига невиджана дотогава в историята вълна и удра не където и да било, а именно в атомната им станция във Фукушима. Щетите се измерват в стотици милиарди долари, за човешките жертви да не говорим. А пък за радиационния фон като че ли е спусната заповед в средствата за масова информация да не се разисква, но той и до ден днешен е изключително висок и продължава да убива.

Фотография 17. На моя таблет е написано: „Желая да има мир на планетата ©. Здраве. Мир. Любов. Любомир Червенков, 19.10.2014 г.“

Така че на мен като на страничен наблюдател ми прави впечатление, че тези удари, които се нанасят по Япония, се извършват в строго определени исторически моменти – всякога, когато тази нация започва да добива определени успехи (било икономически, било военни) и в тях започва да се надига гордостта на Лъва, те веднага получават удар отвън, който да ги върне обратно към смириенето и скромността на Девата. При това тези удари се нанасят с такава прецизност и точност във времето, че създават впечатлението, че са творение на човешки ум, а не са случайни проявления на съдбата. Все едно, че някой е много добре запознат с астрологическата карта на Япония и я използва за постигането на своите собствени геополитически цели.

За съжаление, не знам дали самите японци биха могли да извлекат полза от тази информация, понеже за целта е нужно да се направят множество обобщения, а слабото място на тази нация е именно в това да мисли мащабно, обемно и генерализирано. Но без синтеза и генерализации не е възможно да се прави мунданна астрология по принцип. И тук опираме до другия проблем – самите японци имат своя собствена система за астрология и не вярват особено в западната астрология. Жалко. Затова пък аз ще споделя своите наблюдения за тези, които както е казано имат „очи да видят и уши да чуят“. Сигурен съм, че ако не сега, то един ден тази информация ще се окаже много полезна на някого, затова се чувствам длъжен да я споделя.

Освен това, ако тези статии ви харесват, е добре да си ги запазите някъде, например на CD ROM или разпечатани на хартия. Не се знае какви събития ни очакват за в бъдеще. В случай на повишена радиация например компютрите престават да работят. Разрушават се вътрешните им компоненти и твърдите дискове, където се пази информацията. Единствено това, което е записано на CD ROM или е отпечатано на хартия, може да бъде сравнително по-добре запазено. Не се знае каква ще бъде и съдбата на интернет. Дори и да не ни очаква световен катаклизъм, непредубеденият човек не може да не вижда, че в света се води ожесточена медийна война. Не е изключено определени сайтове да станат недостъпни и да не може да се четат в определени страни, т.е. може да се въведе цензура. Вече на запад се говори, че определени медийни канали трябвало да бъдат забранени, понеже отразявали едностранчиво събитията. Ако се тръгне по този път, то Западът и Изтокът може да се разделят отново. Този път стената няма да е физическа, а електронна.

Ако се стигне дотам, то е все едно че се връщаме отново в епохата на диктатурата на хитлеризма. В онези времена нацистите изгаряха книгите, които не им харесват на кладата, а сега се правят опити определени сайтове, отразяващи неудобни гледни точки, да станат недостъпни за гражданите на дадени страни, което е по същността си едно и също. Според мен подобен развой на събитията е не само вероятен, а и единствено възможен, тъй като нито една от двете страни няма да отстъпи от позициите си. Затова въпросът не е *дали* ще се въведе цензура, а *кога* тя ще бъде въведена. Тя всъщност и сега е вече частично въведена. Болшинството журналисти не смеят и не могат да пишат свободно. Но за в бъдеще тази цензура ще бъде допълнително многократно ожесточена. Но това всъщност е добре да се случи, понеже ще даде възможност и на най-унесените хора да видят съвсем отчетливо къде точно ни е отвел четвъртвековният „преход към демокрация“.

В парка Йойоги, в близост до светилището на Мейджи, расте едно огромно свещено камфорово дърво (вж. фотография 15). Можем условно да го наречем „Дървото на желанията“, тъй като японското му име едва ли ще ни говори нещо. В Япония свещените дървета са оградени с дебели въжета около стволите, за да не могат хората да се доближават прекалено близо до тях. А специално около това дърво е изградена и стена, на която са окачени хиляди дървени

„До Токио и назад: пътеписи от Страната на изгряващото слънце. Октомври 2014 г“

статия от Любомир Червенков www.Lubomr.name/bg

таблети. Идеята е човек да напише на своя таблет своето желание и да го окачи на тази стена. Свещениците Шинто след това се молят тези желания да се сбъднат. На стената видях таблети с желания, написани на японски, китайски, тайландски, английски, испански, португалски и руски. След моето посещение в Токио към стената се прибави и едно желание, написано на български език. То гласи: „Желая да има мир на планетата. Здраве. Мир. Любов. Любомир Червенков. 19.10.2014 г.“ Силно се надявам това желание да се сбъдне!

В следващата част на пътеписа ще направим по-подробен разбор на астрологическата карта на Япония и ще се разходим из улиците на Токио, за да видим дали можем да намерим още потвърждения за това как тя работи.

ПРЕПРАТКИ:

23. The Response to the West. Preserving Tradition in Modernity. Retrieved 12.11.2014
<http://bhoffert.faculty.noctrl.edu/TEACHING/Meiji.WWII.htm>
24. SOCIAL STATUSES OF THE TOKUGAWA EMPIRE SOCIAL HIERARCHY. Retrieved 12.11.2014.
<http://tokugawa-shogunate.weebly.com/hierarchy.html>
25. Meiji Shrine. http://en.wikipedia.org/wiki/Meiji_Shrine
26. Astrology Chart of Tokyo, Japan. [http://www.astrotheme.com/astrology/Tokyo_\(Japan\)](http://www.astrotheme.com/astrology/Tokyo_(Japan))

16 ноември 2014 г.